

13- Truyện Pháp Hộ Thỉnh Phật Tắm Rửa

Một thuở nọ, Đức Phật ngự trong khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc thuộc nước Xá-vệ.

Bấy giờ, trong thành có năm trăm người đi buôn đang trên đường đi qua nước khác để buôn bán kiếm lời. Họ đến một quãng đồng trống thì bị lạc đường, không biết mình phải đi lối nào, lại gặp trời nắng hạn, nên họ khát nước gần chết. Mọi người đều quỳ lạy các Thiên thần để cầu phù hộ, nhưng chẳng có sự cảm ứng nào.

Lúc ấy trong số những người đi buôn, có một Ưu-bà-tắc nói với những người đi buôn:

–Đức Như Lai với lòng Đại bi, sáu thời trong một ngày đêm thường quán sát chúng sinh, xem chúng sinh nào bị khổ nạn, thì Ngài liền đến cứu giúp. Vậy ngay bây giờ, chúng ta nên thành tâm xưng niệm: “Nam-mô Phật-đà” để cầu Ngài đến cứu.

Những người đi buôn nghe nói vậy, đều đồng thanh xưng niệm: “Nam-mô Phật-đà, nguyện Ngài đến cứu giúp cho chúng con thoát cảnh nóng khát này”.

Lúc ấy Đức Phật từ xa nghe những người đi buôn xưng niệm danh hiệu Phật, Ngài cùng trời Đế Thích liền đến nơi những người đi buôn bị nạn, làm tuôn mưa lành. Những người đi buôn được hết nóng khát, đều vui mừng trở về nước mình thỉnh Phật và chúng Tăng cúng dường. Đức Phật liền hứa khả. Họ dựng cờ, treo phướn, treo linh báu, rải nước thơm trên đất, rải hoa thơm, đốt các thứ hương và sắm sửa đầy đủ các thức ăn ngon, rồi đến bạch Phật:

–Cúi xin Đức Thế Tôn biết cho! Đã đến giờ, thức ăn đã dọn bày đầy đủ.

Bấy giờ Đức Thế Tôn đáp y, ôm bát hướng dẫn các Tỳ-kheo đến nhà người đi buôn thọ cúng. Đức Phật thọ trai xong, những người đi buôn trong lòng khao khát muốn nghe pháp. Ngài liền nói pháp bằng mọi cách cho họ nghe. Họ được mở tỏ tâm ý, có người chứng quả Tu-đà-hoàn, có người chứng quả Tư-đà-hàm, có người chứng quả A-na-hàm, cho đến có người phát tâm Bồ-đề vô thượng.

Các Tỳ-kheo thấy việc ấy, bèn bước tới trước Đức Phật bạch:

–Đời trước Như Lai đã gieo trồng phước đức gì, mà nay được những người đi buôn cúng dường mà họ còn đắc đạo nữa?

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy hãy lắng nghe, Ta sẽ giải thích cho các thầy rõ. Thuở xưa, tại nước Ba-la-nại có Đức Phật ra đời hiệu là Chiên-đàn Hương. Một hôm, Đức Phật hướng dẫn các Tỳ-kheo đến nước của vua Pháp Hộ, lúc ấy trời nắng hạn, mùa màng thất thu. Vua nghe tin Đức Phật đến, liền cùng các quan ra đón rước Ngài. Vua thỉnh Phật: “Cúi xin Thế Tôn từ bi nhận bốn thứ cúng dường của con trong ba tháng”. Đức Phật liền nhận lời. Vua bèn làm hồ tắm trong thành để Phật và chúng Tăng tắm rửa. Vua phát thệ nguyện rộng lớn: “Với công đức này, con nguyện trời Đế Thích tuôn mưa lành khắp cõi Diêm-phù-đề để lúa má được thấm nhuần, cứu giúp chúng sinh.”

Vua phát thệ nguyện xong, trời liền đổ mưa, khắp nơi đều được thấm nhuần. Lúc ấy vua cho làm tám vạn bốn ngàn chiếc bình quý để đựng nước Phật tắm rồi đem phân phát trong tám vạn bốn ngàn thành, khắp cõi Diêm-phù-đề, mỗi thành nhận một bình. Vua còn truyền lệnh xây tháp cúng dường bình nước ấy, để mọi người nhân đó phát tâm Bồ-đề vô thượng, Đức Phật Chiên-đàn thọ ký cho vua: “Đời vị lai, đại vương sẽ thành Phật hiệu là Thích-ca Mâu-ni, độ khắp chúng sinh không thể tính lường”.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy nên biết, vua Pháp Hộ thời ấy nay chính Ta, còn các quan lúc bấy giờ nay là các Tỳ-kheo. Nhờ công đức cúng dường Phật lúc ấy cho nên trong vô số lượng kiếp Ta không bị đọa vào đường ác, thường sinh lên cõi trời, cõi người thọ hưởng sự an vui, đến ngày nay Ta đã thành Phật vì vậy trời, người đến cúng dường Ta.

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.

M